

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. C.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-ZA03-2025 („napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 17. 7. 2025. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 6. 2025. Při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že se narodil v Moldavsku ve městě T. a je moldavské státní příslušnosti. Nemá žádné politické přesvědčení, o politiku se nezajímá. Má družku ukrajinské státní příslušnosti, která má v České republice dočasnou ochranu. Také má syna, který se narodil X v X a je ukrajinské státní příslušnosti. Žalobce není uveden v jeho rodném listě. Ve vlasti žalobce naposledy bydlel v rodinném domě s rodiči v obci X. Z Moldavska vycestoval asi před rokem a půl autobusem přes Rumunsko do Prahy. Jako důvod pro podání žádosti žalobce uvedl, že dostal správní vyhoštění a jeho přítelkyně v srpnu žádá o prodloužení víza. Nemůže odjet domů a nechat ji tady. Nepracuje a nemá ji kdo živit.
3. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že svoji vlast opustil, aby přijel za svojí přítelkyní. Chtěl vydělat peníze, a navíc plánovali rodinu. Žalobce v ČR v minulosti pracoval nelegálně, což mu vždy prošlo. O mezinárodní ochranu žádá, aby měl legální doklady. V Moldavsku měl žalobce jednou problém s tím, že vypil moc alkoholu a ukradl notebook. S poškozeným se poté finančně vyrovnal. V rodném listě syna není zapsán, neboť nemá v ČR svůj rodný list. Do Moldavska se vracet nechce, v ČR má stabilní práci a v Moldavsku práce není. Se ženou a dítětem by tam za 200 Eur nevyžil. S moldavskou policií ani se státními orgány žalobce žádné problémy neměl. Bojí se toho, že v případě návratu do Moldavska budou žít v bídě.
4. Součástí správního spisu je rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 6. 2025, č. j. CPR-7058-4/ČJ-2025-X, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 19. 1. 2025 ve věci správního vyhoštění. Ve správním spisu je dále založen výpis CIS ze dne 27. 6. 2025 o osobě M. H., nar. X., ukrajinské státní příslušnosti, pobývajících v ČR na základě dočasné ochrany, dále je ve spisu založen výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 27. 6. 2025 o osobě N. H., nar. X, ukrajinské státní příslušnosti, pobývajících v ČR na základě dočasné ochrany.
5. Součástí správního spisu je dále informace OAMP ze dne 7. 1. 2025, *Moldavsko, Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí* a informace OAMP ze dne 7. 5. 2025, *Moldavsko, Základní přehled o zemi*.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by mu hrozila odůvodněná obava z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce výslovně popřel, že by měl ve vlasti nějaké potíže. Uvedl, že se o politiku nezajímá, se státními orgány ani s policií nikdy neměl žádné problémy.
7. Žalovaný se zabýval možností udělit žalobci národní humanitární azyl, k čemuž konstatoval, že žalobce je mladý muž ve věku 36 let, je zdravý. Je svobodný, ale v ČR má přítelkyni a syna ukrajinské státní příslušnosti. Dle žalovaného žalobce neprokázal, že je skutečně otcem uvedeného syna, ani nepředložil rodný list či jiný dokument, kterým by své otcovství deklaroval. Družka i její syn pobývají v ČR na základě povolení k dočasné ochraně, nelze je považovat za rodinné příslušníky žalobce dle zákona o azylu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci nebrání, aby družku a syna po uplynutí doby správního vyhoštění

navštěvoval. Případně se mohou přestěhovat do Moldavska společně s žalobcem. Vzhledem k ekonomické aktivitě žalobce na území ČR vzal správní orgán za prokázané, že žalobce je ekonomicky aktivní osobou, která je soběstačná a je schopna zajistit si obživu a finančně podporovat svoji družku se synem. Žalobce také uvedl, že chce v Moldavsku prodat dům, má tedy ve své vlasti nemovitost a má se kam vrátit. Žalovaný shrnul, že neshledal zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu žalobci.

8. Ke špatné ekonomické situaci v Moldavsku žalovaný konstatoval, že se nejedná o takovou hrozbu nebezpečí vážné újmy, pro kterou by žalobci měla být udělena mezinárodní ochrany. Z informace OAMP ze dne 7. 1. 2025 plyne, že v Moldavsku funguje několik státních agentur, které nabízí pomoc s hledáním zaměstnání. Žalobce má možnost se na tyto instituce obrátit. Rovněž určitým kategoriím osob je Agenturou pro zaměstnanost vyplácen finanční příspěvek v nezaměstnanosti. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci ve vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.

III. Žaloba

9. Dle žalobce žalovaný rezignoval na řádné posouzení naplnění důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
10. Vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky. Nepřiznání doplňkové ochrany za aktuální osobní a rodinné situace žalobce je porušením práva na soukromý a rodinný život žalobce. Přítomnost manželky a syna je zcela zásadní skutečnost, kterou nelze přehlížet. Významné je i zakořenění žalobce na území České republiky. Žalobce se nemá kam vrátit a jeho současný život je již realizován pouze v ČR.
11. Je nutno odmítnout přístup žalovaného, který odmítá možnost udělení doplňkové ochrany s ohledem na aspekty soukromého a rodinného života, neboť ten je v judikatuře správních soudů dávno překonán. Žalobce odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a uvedl pasáže odkazovaných rozhodnutí.
12. Striktní závěr žalovaného, že osobní a rodinný život není relevantní pro udělení azylu, je dle názoru žalobce důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný se měl řádně zabývat okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce a měl posoudit, zda nucené vycestování žalobce neporušuje mezinárodněprávní závazky ČR. Žalobce akcentoval prioritu ochrany rodiny. Stát má povinnost chránit rodinný život, což vyplývá z Listiny základních práv a svobod a z Úmluvy.
13. Napadené rozhodnutí nutí žalobce k odloučení od rodiny a k návratu do země, kde by čelil bídě, což je nepřiměřený zásah do rodinného života. Jedná se o porušení zásady proporcionality. Žalovaný neposoudil, zda je zásah do rodinného života přiměřený. Odstranění otce z rodiny by mělo na rodinu devastující dopad, a to jak psychologický, tak ekonomický. Je nepřiměřené nutit partnerku s dítětem, které se narodilo v ČR, k návratu do ekonomické bídě, nebo je připravit o otce. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný se nezabýval veškerými aspekty a shromážděnými podklady a rozhodl bez náležitého posouzení všech okolností. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena zpět k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žaloba nedokládá namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno.
15. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že by mu v případě návratu do Moldavska hrozila vážná újma z důvodu špatné ekonomické situace v zemi. Nepříznivá ekonomická situace, chudoba či nižší životní úroveň samy o sobě nepředstavují důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Tím není ani skutečnost, že žalobce má na území ČR družku a syna. Žalobce měl řešit svou situaci legální cestou, a to např. podáním žádosti o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, nikoliv prostřednictvím institutu azylu, který má zcela odlišný účel. Žalobce v ČR žil nelegálně 7 let a nelegálně si tu vydělával peněžní prostředky. Žalovaný proto trval na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a že žalobcem tvrzené skutečnosti nepředstavují relevantní důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s.ř.s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu]. Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
17. Žaloba není důvodná.
18. Předně je nutno uvést, že žalobní argumentace se míjí s relevantní (aplikovanou) právní úpravou a dílem je též založena na již překonané judikatuře NSS. Pokud totiž žalobce argumentuje tím, že by mu měla být udělena doplňková ochrana z důvodu ochrany jeho práva na rodinný a soukromý život *na území ČR*, právní úprava takový postup neumožňuje.
19. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 23. 6. 2025. Již s účinností od 1. 7. 2023 byl však novelou zákona o azylu č. 173/2023 Sb. zrušen § 14a odst. 2 *písm. d)*, který stanovil možnost poskytnutí doplňkové ochrany, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, počítaje v to i porušení práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy. Judikturní výklad k uvedenému ustanovení se nadto ustálil na závěru, že z hlediska doplňkové ochrany jsou relevantní toliko hrozby existující v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu.
20. K tomu lze citovat ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, týkající se právě této otázky. Rozšířený senát (s odkazy na dosavadní judikaturu Soudního dvora EU) vysvětlil, že „[p]odstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo vážnou újmu v zemi původu žadatele. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě.“ A proto „...lze doplňkovou ochranu dle shora uvedeného ustanovení udělit mj. cizinci, který by byl vážně ohrožen na soukromém a rodinném životě v zemi jeho původu. Správní orgán proto nebyl při posuzování žádosti žalobkyně o doplňkovou ochranu pro porušení čl. 8 Úmluvy povinen bez vazby na stát původu zkoumat její sociální a rodinné vazby na území ČR, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby či možnost žalobkyně získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců... Relevantní újmu by mohla představovat pouze újma ve státě jejího původu.“
21. Ve stejném duchu hovoří i judikatura Soudního dvora EU. Jak uvedl Soudní dvůr EU v recentním rozsudku ze dne 5. 6. 2025 ve věci C-349/24, *Nuratau* (bod 43), na udělení

povolení k pobytu z důvodu, který *nesouvisí se situací v zemi původu žadatele*, je třeba nahlížet tak, že *postrádá jakoukoli vazbu na logiku mezinárodní ochrany*, takže členský stát nemůže na základě takového důvodu udělit doplňkovou ochranu ve smyslu směrnice 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice), aniž by porušil článek 3 této směrnice. Jinými slovy, udělení doplňkové ochrany (jakožto institutu unijního práva) pouze z důvodu, že by byl žadatel o mezinárodní ochranu v případě vycestování do země svého původu vystaven reálné hrozbě porušení práva na soukromý či rodinný život z důvodu přerušení vazeb v členském státě, který žádost posuzuje, by bylo v rozporu s logikou unijního práva mezinárodní ochrany (kvalifikační směrnice), jehož smyslem je poskytovat ochranu před hrozbami v zemi původu.

22. Doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu tudíž žalobci nelze z jím uváděných důvodů udělit. Žalovaný proto nebyl při posuzování žádosti žalobce zkoumat jeho sociální a rodinné vazby na území ČR z hlediska případného porušení čl. 8 Úmluvy.
23. Skutečnosti tvrzené žalobcem nicméně mohly být zohledněny při posuzování možnosti udělení národního humanitárního azylu žalobci dle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025. Nelze-li totiž zohledňovat případné porušení čl. 8 Úmluvy v rámci doplňkové ochrany, je na místě tak učinit v rámci úvah o aplikaci § 14 zákona o azylu. Rozhodování o národním humanitárním azylu však má svá specifika.
24. Na udělení národního humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které správní soudy přezkoumávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 79/2005 - 61, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 - 30), nemohou však jeho uvážení bez dalšího nahradit vlastní úvahou. Soud tedy především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55).
25. Přístup správních soudů při posouzení, zda by v konkrétním případě měl být humanitární azyl udělen, je tradičně zdrženlivý. Správní a soudní praxe obecně podřazuje pod *důvody hodné zvláštního zřetele* zpravidla jednak tzv. zdravotní případy, u nichž je riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nezvratného zhoršení zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (viz rozsudek ESLP ze dne 13. 12. 2016 ve věci *Paposhvili proti Belgii*), a jednak individuální následky humanitární katastrofy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Udělení národního humanitárního azylu z důvodu porušení čl. 8 Úmluvy lze tak předpokládat skutečně pouze ve výjimečných případech, např. pokud by se jednalo o dlouhodobý zákaz pobytu, v kombinaci s dalšími faktory (např. nemožnost přesunu na žadateli závislých rodinných příslušníků do země původu z důležitých příčin). Platí totiž obecně, že ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, je poskytována zásadně v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, bod 58).

26. Při zvažování možnosti udělení národního humanitárního azylu žalobci se žalovaný zabýval osobní a rodinnou situací žalobce dostatečně, neboť neopominul žádnou relevantní skutečnost. Přihlédl k tomu, že žalobce je mladým mužem bez zdravotních omezení. Je ekonomicky aktivní, soběstačnou osobou, je schopen si zajistit obživu a finančně podporovat družku se synem. Má navíc ve vlasti nemovitost a má se kam vrátit. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce může družku se synem po uplynutí doby správního vyhoštění na území ČR navštěvovat, případně se družka žalobce se synem, kteří na území ČR požívají dočasnou ochranu, mohou do Moldavska přesunout. Žalovaný proto neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu žalobci.
27. Nutno poznamenat, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo na 18 měsíců, tj. jde v rámci dostupné škály ještě o relativně krátkodobý zákaz pobytu. Je však s podivem, že v řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci uloženo rozhodnutím Policie ČR dne 19. 1. 2025, se žalobce o své těhotné družce jakkoli nezmínil a ani na narození (údajně) svého syna v březnu 2025 správní orgány neupozornil. Nyní vznášené argumenty žalobce proto nemohly být v řízení o jeho vyhoštění zohledněny, což je však třeba klást k jeho tíži. Žalobce tento svůj přístup, kdy existenci rodinného života na území ČR akcentoval prvně až při podání žádosti o mezinárodní ochranu, jakkoli nevysvětlil, což vznáší do jeho tvrzení o pevnosti rodinných vazeb na území ČR značné pochybnosti.
28. Posouzení žalovaného dle soudu nevykazuje znaky libovůle, je logické a řádně odůvodněné. Námitka stran nedostatečného posouzení možnosti udělení národního humanitárního azylu žalobci proto není důvodná.
29. Žalovaný se dále zabýval i žalobcem tvrzenými skutečnostmi stran špatné ekonomické situace v zemi původu. K tomu soud konstatuje, že ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za azylově relevantní důvod (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64). Poskytnutí mezinárodní ochrany je specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
30. Lze aprobovat závěr žalovaného, že špatná ekonomická situace v Moldavsku nepředstavuje takovou hrozbu nebezpečí vážné újmy, pro kterou by měla žalobci být udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil navíc informace o státních agenturách nabízejících pomoc při hledání zaměstnání a o možnosti pobírat příspěvek v nezaměstnanosti. Žalobce je ekonomicky aktivní soběstačnou osobou, v Moldavsku vlastní dům. Má se tedy kam vrátit a kde bydlet. Z ničeho neplyne, že by měl ve vlasti skutečně čelit jím tvrzené bídě. Jeho situace po návratu do vlasti nebude natolik úporná, že by se mohlo jednat o vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu.
31. Lze uzavřít, že se žalovaný řádně zabýval veškerými aspekty případu žalobce a napadené rozhodnutí vydal po náležitém posouzení všech okolností, které vyšly ve správním řízení najevo. Věnoval se jak rodinné situaci žalobce, kterou hodnotil při posuzování možnosti udělení národního humanitárního azylu, tak i horší ekonomickou situací v Moldavsku, která však nebyla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný své závěry založil na jím shromážděných zprávách o zemi původu žalobce a soud neshledal pochybení, pro které by přijaté závěry nebylo možné akceptovat.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýkal. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. ledna 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně